

Arrest

nr. 144 061 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de eerste besteden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert sedert 2001 in België te zijn en beweert zijn banden hier te hebben opgebouwd. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat een groot deel van zijn familie in België verblijft. Betrokkene legt ter staving hiervan volgende documenten voor : getuigenverklaringen en kopies van identiteitskaarten. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de afstammingsbanden met de familie niet worden gestaaft. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005 nr 152.639).

Betrokkene stelt dat zijn ouders overleden zijn in Marokko en hij er geen familie meer zou hebben. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grand voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat de vermeende wachttijd van 9 maanden betreft, vooreerst is dit een subjectief gegeven. Bovendien geldt deze wachttijd voor alle Marokkaanse onderdanen die een aanvraag indienen in het land van herkomst. Dit kan dan ook geen buitengewone omstandigheid uitmaken voor betrokkene.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het

toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

De overige elementen van integratie (gestaafd aan de hand van attesten van Nederlandse les en getuigenverklaringen) en de werkwilgigheid behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 29 april 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van C. A., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder en verkregen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker werd gerepatriëerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen die het uiterst moeilijk maken de verblijfsmachtiging bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland aan te vragen, een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en af te geven. Nu verzoeker werd gerepatriëerd, is de discussie omtrent de al dan niet bestaande noodzaak om de aanvraag in België in te dienen in plaats van bij de Belgische bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland niet langer aan de orde. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen

en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Het gegeven van de repatriëring werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van de verzoeker betwist ter terechtzitting de repatriëring niet en gedraagt zich omtrent het belang ook naar de wijsheid.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat dit bevel door verzoekers repatriëring volledige uitvoering kreeg. Nu dit bevel maar éénmalig kan worden uitgevoerd, heeft verzoeker in principe geen actueel belang meer bij de procedure, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm alsnog het belang zou kunnen actueel houden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Zoals *supra* gesteld, gaf de raadsman van verzoeker geen enkele concrete toelichting ter zitting bij de eventuele moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in diens herkomstland en gedroeg zij zich naar de wijsheid van de Raad. Dit op zich volstaat om ook in het kader van de tweede bestreden beslissing te stellen dat het belang niet is aangetoond.

Het beroep is derhalve in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES